

Список використаної літератури

1. Кудикіна Н.В. Теоретичні засади забезпечення успішності ігрової діяльності молодших школярів. Науковий вісник Ужгородського національного університету: Серія «Педагогіка. Соціальна робота», 2001. Вип.4. С.35-39.
2. Маслыко Е. А. Настольная книга преподавателя иностранного языка. Игровое обучение иностранным языкам и иноязычному общению. М. : Высшая школа, 2000. 200 с.
3. Asher J. Learning another language through actions. England : Sky Productions, 2003. 278 p.
4. Morris J. Communicative competence in role-playing. England : Education, 2011. 213 p.
5. Philips B. Role-playing game in the English as a Foreign Language. Buckingham : Open University Press, 2006. 227 p.

Олександр Петров (м. Вінниця)

ПРОБЛЕМА СТАТУСУ ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ У СУЧАСНИХ МОВОЗНАВЧИХ РОЗВІДКАХ

Сучасна лінгвістика все частіше спрямовує свої зусилля на осмислення ролі мови в розумово-мовленнєвій діяльності її носіїв, що нерозривно пов'язана з національною ідентичністю, культурою та освітою мовної особистості. Зміщення фокуса досліджень на людину як лінгво-, етно- та соціокультурний феномен сприяло виникненню лінгвокультурології, яка останніми роками стала одним із магістральних напрямів мовознавства в Україні. Розвиток лінгвокультурологічного підходу значною мірою обумовлено інтересом російських, українських і білоруських науковців до вивчення своєї культури vs. чужих культур на основі розкриття мовних фактів, який особливо зріс після утворення незалежних держав унаслідок розпаду СРСР.

Лінгвокультурологія визначається як «комплексна наукова дисципліна синтезувального типу, що вивчає взаємозв'язок і взаємодію культури й мови в її функціонуванні та відображає цей процес як цілісну структуру одиниць у єдності їх мовного й позамовного (культурного) змісту за допомогою

системних методів та з орієнтацією на сучасні пріоритети й культурні настанови (система норм і загальнолюдських цінностей)» [2, с. 37].

Слід зазначити, що теоретична й методологічна база лінгвокультурології перебуває ще на стадії становлення, що зумовлено, перш за все, надскладністю природи феноменів «мова» й «культура» та їхнім взаємозв'язком.

Серед науковців нині триває найгостріша дискусія на ґрунті ідентифікації обсягу об'єкта лінгвокультурології – лінгвокультурологічних одиниць. Так, В.А. Маслова вважає лінгвокультурологічними «одиниці мови, що набули символічного, еталонного, образно-метафоричного значення в культурі й узагальнюють результати власне людської свідомості»: безеквівалентні одиниці; міфологізовані одиниці; пареміологічні одиниці; символи, стереотипи, ритуали, еталони; образи; стилістично марковані одиниці; етикетні мовні одиниці; одиниці, що належать до християнської культури [5, с. 88]. В.В.Воробйов називає всі ці одиниці лінгвокультуремами, додаючи до них і текст [2], Є.М.Верещагін та В.Г. Костомаров – логоепістемами [1], а Д.Б.Гудков аргументує належність до лінгвокультурології прецедентних імен, прецедентних висловів і прецедентних текстів [3]. Низка вчених визначають як лінгвокультурологічні одиниці міфологеми [див., напр.: 4]. Хоча нині лінгвокультурологічні обрії нестримно «закриває» (лінгвокультурний) концепт.

На нашу думку, у студіях, присвячених вивченню кореспонденції мови й культури, слушно притримуватися такої позиції: основною одиницею лінгвокультурології на рівні концептної картини світу є концепт, а на рівні мови лінгвокультурологічними можна вважати будь-які одиниці, систематизовані за семантичними й синтаксичними критеріями, а також за мовним рівнем, у межах текстів культури, тезауруса культури, кодів культури, симболарію культури.

Список використаної літератури

1. Верещагин Е.М. Язык и культура: Лингвострановедение в преподавании русского языка как иностранного / Е.М.Верещагин, В.Г.Костомаров. – М. : Рус. яз., 1990. – 247 с.
2. Воробьев В.В. Лингвокультурология : монография / В. В.Воробьев. – М. : РУДН, 2008. – 336 с.

3. Гудков Д.Б. Межкультурная коммуникация: проблемы обучения / Д.Б.Гудков. – М. : МГУ, 2000. – 120 с.

4. Ляхтеэнмяки М.. Диалогизм и проблема значения: предварительные наблюдения / М. Ляхтеэнмяки // *Studia Slavica Finlandensia*. –1995. – № 12. – С.77-84.

5. Маслова В.А. Лингвокультурология / В. А. Маслова ; [учеб. пос. для студ. высш. учеб. завед.]. – М. : Изд. центр «Академия», 2001. – 208 с.

Anastasiia Petrova (Vinnytsia)

STUDENT-CENTERED APPROACH IN TEACHING FUTURE EDUCATORS

Problems of looking for new ways to develop education are becoming more relevant to our country. The formation of a new Ukrainian society, overcoming crisis in it depends on the level of the development and increasing of intellectual, spiritual, economic potential of all members of our society. Modern times are also characterized by the restructuring of the higher pedagogical education, in the center of which is the Person, his abilities, activity, the system of his economic and social values [1]. According to recent research and publications, the main ideas of higher education involve student-centered approach to learning [2-5].

Studying in higher educational institutions supposes to promote unimpeded and harmonious development of students, where their personal traits and capabilities are seen, self-actualization and self-improvement are promoted, partnership of teachers with students is established.

When authoritarianism in communication between the participants of the educational process is replaced with the personal-value attitude to each other, steady motivation and cognitive interest are formed and developed, a rich, diverse and attractive life at higher educational institutions is created, then future educators will feel more confident, dignified and inspired in their professional formation. The main goal of higher educational institutions is to develop an entire personality that is open to new experience, has a strong wish to realize his opportunities, is able to make an independent and conscious choice.